

Er det av nåde, da er det ikke lenger av gjerninger. Ellers blir nåden ikke lenger nåde. Rom 11: 6.

Her har vi ett av de sterkeste kjerneordene i Skriften som kan gi oss kjennskap til hva nåde virkelig er. Og dette er svært nødvendig.

Tusenvís av mennesker bekjenner i tale og sang hele sitt liv at det er bare av nåde i Kristus Jesus vi blir frelst. Men samtidig strever de med hele sin sjel for selv å gjøre seg fortjent til Guds nåde.

Lever de da også i så tykt mørke at de tror det finnes noe godt i dem selv, så håper de også samtidig på alt godt fra Gud –. Men samtidig sier de hele tiden: «av hans nåde». Slik blander de sammen nåde og fortjeneste.

Er de derimot så pass våkne at de ser sin stadige synd og ondskap, så har de aldri virkelig fred i hjertet. De går alltid i et forferdelig mørke, halvt fordømt i sin samvittighet og usikre på om de har Guds nåde. For de innser at de ikke kan være og gjøre alt det Gud krever. Samtidig bekjenner de likevel hele tiden at det er bare av nåde, og ikke av gjerninger, vi blir frelst. Slik blander disse sammen nåde og fortjeneste, og innser ikke at disse to tingene står i klar motsetning til hverandre.

Denne sammenblandingen er svært skadelig og kveler all åndelig kraft. For på den måten får en aldri virkelig fred og visshet om at en har Guds nåde og vennskap. Og da får en heller ikke den kjærlighet, lyst og kraft til det gode, som bare er en følge av den rette trøsten og freden i Gud.

Derfor bør vi studere dette bibelordet riktig grundig, og be om å få et rett syn på nåden. Og hør nå hva det er apostelen sier: «Er det av nåde, da er det ikke av gjerninger». Er det bare av nåde gjennom Kristus vi er rettferdige og rene for Gud, –. Da har det ikke noe som helst å gjøre med vår egen verdighet, ydmykhet, lydighet, kjærlighet, anger, bønn o. s. v.

Det er helt og holdent av nåde. Ja, så fullstendig av nåde at ingen av alle dine synder og fall på noen måte kan forringe det minste av Guds kjærlighet. Så sant det er av nåde, av ren nåde!

For da er det ikke av gjerninger, verken indre eller ytre gjerninger. Ellers blir nåden ikke lenger nåde. Ellers var nåden ikke det den er; en helt ufortjent gave og overrekkelse. Og da ville jo hele nådebegrepet bli opphevet.

Nei, når det i Guds ord tales om nåde, da menes det en virkelig og ren nåde. Ikke en blanding av nåde og belønning, men en nåde som utelukker all vår fortjeneste.

Er det derimot «av gjerninger», noe vi har fortjent eller er verdige til, at Gud frelser og rettferdiggjør oss, –. Da er det jo ikke «av nåde». Da bør en heller ikke lenger tale om at Gud frelser oss av bare nåde. «Ellers er heller ikke gjerningen lenger noen gjerning». Det vil si at nåde og fortjeneste er så store motsetninger at hvis det er av gjerninger og fortjeneste Gud tar imot oss, da bør vi også erkjenne tjenestens verdi, og ikke fornekte den med å tale om nåde. For det er en dårlig fortjeneste, om det også må legges til noen nåde for å kunne belønne den.

Så skarpt er det apostelen taler her. Han vil ha sagt at en av tingene må det være. Enten av nåde, og da er det ikke snakk om fortjeneste. Nei, slett ingen fortjeneste. Eller også er det som fortjeneste.

Men da er det ikke av nåde. Nei, slett ingen nåde. At noen er god mot en som fortjener det, som er verd kjærlighet, – det er da ingen nåde.

Det er ingen virkelig nåde, hvis den ikke er virkelig ufortjent. Det er det apostelen vil ha fram her.

Så gjenstår da spørsmålet om det virkelig er bare av nåde Gud frelser menneskene. Hva har Herren, vår Gud, besluttet i himmelen og åpenbart om dette i sitt ord? Er det bare av nåde Gud vil frelse menneskene? Eller har det noe som helst å gjøre med det vi selv kan fortjene? All min fred i livet og trøst i døden avhenger jo av dette. Og i dette avgjørende og viktige spørsmålet vil jeg nødvendigvis vite hva Herren selv sier.

Ja, hva sier Herren om dette i alle sine profetiske budskap om at han skulle sende sin Sønn? La oss se nærmere på det!

Det aller sterkeste beviset på at Gud vil frelse menneskene bare av nåde, så all vår fortjeneste er utelukket, ligger nok nettopp i den store gjerningen at han sendte sin enbårne Sønn til jorden. At han skulle leve under loven i vårt sted, og bli et offer for våre synder.

Selve den gjerningen, og alt Gud har forkynt nettopp om dette, legger den dypeste grunnvollen i hjertet vårt for troen på en uforskyldt nåde. Tenk at Gud helt fra verden ble til, forkynte at han ville sende sin egen Sønn som vår Frelser (alt på syndefallets dag talte han om kvinnens sæd som skulle knuse slangens hode). Og siden, gjennom en lang forberedende tidsalder med utallige forbilder og nye løfter, fylte han stadig sitt folk med forventning til Frelseren som var lovet.

Og så, i tidens fylde, kom han som englene hadde sendt bud om, stadfestet med tegn og under, og utgytelse av Den Hellige Ånd. «Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, og vi så hans herlighet, den herlighet Den Enbårne Sønn har fra Faderen, full av nåde og sannhet».

Vi så ham som en lydig tjener, «født under loven, for å kjøpe dem fri som var under loven». Vi hørte ham selv si han var «kommet for å gi sitt liv som en løsepenge for mange». Og vi så ham selv, hellig og uskyldig, lide pinen og døden for oss. Sannelig bevitner dette at han ville frelse menneskene av bare nåde.

Når Herren, vår Gud, har gitt oss sin enbårne Sønn til en løsepenge for oss, som et blodig offer for våre synder, da kan alle regne ut om han fremdeles vil se etter noen verdighet eller fortjeneste hos oss.

«**E**r rettferdighet å få ved loven (gjennom noen som helst fortjeneste fra vår side), da er Kristus død forgjeves», sier apostelen.